

2010. ápr.1. csütörtök – Hugó

János: 6,51: Én vagyok az az élő kenyér, amely a mennyből szállt le: ha valaki eszik ebből a kenyérből, élni fog örökké, mert az a kenyér, amelyet én adok oda a világ életéért, az az én testem.

Nagycsütörtök estéjén volt az utolsó vacsora, ekkor adta Jézus tanítványainak a kenyeret és a bort, melyeket mi is magunkhoz veszünk az úrvacsora alkalmával. Előtte több alkalommal szólt arról a Megváltó, hogy nekünk szükségünk van földi kenyérré és mennyei kenyérré egyaránt. Testünk naponta kenyérré, táplálékká él, ezt is kirendeli Isten gondviselése, ezt is naponta kérjük bizalommal a mi mennyei Atyánktól. De mivel az ember több, mint test, van lelke, lelki élete, ezért szükségünk van a lelki eledelre. Itt beszélhetünk Isten Igéjéről, mint naponkénti lelki táplálékról, mely minket megerősít, vezet, s beszélnünk kell Jézus áldozatáról, a megtöretett kenyérről, a megtöretett testről, mely az örök életre táplál minket.

Bizonyára mindezeket ismerjük. Nagy kérdésünk az, hogyan élhetünk örökké, hogyan ehetünk a mennyei kenyérből, mert az nem kérdés senkinek sem, hogy nem csak a formális úrvacsorázással lehet megszerezni az örök életet. Jézus nem azt mondja, hogy aki bármilyen szívvel, bármilyen hittel beállít húsvétkor egy keresztyén templomba, és ott elfogadja sokadmagával az úrvacsorát, az máris megkapta az örök életet. Biztos, hogy jól tesszük, ha már most készülünk lelkiekben is, és el is megyünk az ünnepi istentiszteletekre, és az is áldássá lehet, ha úrvacsorázunk. De mégis, hogyan együnk az örök életre a mennyei kenyérből? Nem, erre a kérdésre most nem következik egy hosszasan kifejtett teológiai magyarázat. Adja az Úr, hogy ez kérdéssé legyen sokunk számára. Segítsen minket Istenünk, hogy eljussunk Nagypénteken, Húsvétkor a közösségbe, hogy nyitott szívvel hallgassuk a hirdetett ígét, hogy csendes imában tegyük fel kérdéseinket Istennek. Isten maga vezessen el minket ezen az ünnepen oda, hogy felismerjük és elfogadjuk hálás szívvel a felkínált mennyei kenyeret. Legyen a feltámadás ünnepe valódi öröm, és szívbeli meggyőződés: élni fogok örökké.

2010. ápr.2. Nagypéntek – Áron

Zsoltár 39,13: Hallgasd meg imádságomat, URam, figyelj segélykiáltásomra! Könnyeim láttán ne légy néma.

A mai napon ez az Ige Megváltónk könyörgését juttatja eszünkbe. Ő gyötörődve könyörgött a Gecsemáné kertben, és lelke mélyéből kiáltott Istenhez a keresztről. Van-e bármilyen alapja azt gondolni, hogy Isten meghallgatja a mi könyörgéseinket, ha Fiának, az Ártatlannak, a szeretett egyetlennek imáját nem hallgatta meg? Engedte, hogy emberek kezébe adassék, hogy azok Őt gyalázzák, gúnyolják, megverjék, és még csak nem is fizettek akkor rögtön ezért a szörnyűségekért. Hagyta, hogy a Szent Fiú a gyalázat fájára szegeztesse, és nem avatkozott közbe, engedte, hogy a világ bűneinek mérhetetlen súlya alatt megszakadjon a szíve, és nem válaszolt, amikor alig lélegezve bár, mégis, a pokol gyötrelmeinek mélyéből kiáltotta, miért hagytál el engemet. Ha Isten ezekre nem válaszolt, akkor nincs semmilyen alapja imáinknak, sem annak a gondolatnak, hogy érdemes lenne imádkozni, mert Ő hallja és törődik velünk. Ne folytassuk ezt a gondolatsort, hiszen eleve hibás.

Isten hallotta és meghallgatta Jézus imádságát, Ő válaszolt a lehető leghatalmasabb módon. Úgy válaszolt, hogy ég és föld belerendült. Úgy válaszolt, hogy a pokol kapui megszakadtak, a halál hatalma megtört, az emberileg lehetetlen bűnbocsánat Krisztusban lehetővé vált. Úgy válaszolt, hogy

Fiát hatalmas kézzel kihozta a halálból. Azzal válaszolt, hogy minket, akiknek teste porrá lesz, minket reménységgel ajándékoz meg a feltámadásra és az örök életre nézve. Úgy válaszolt, hogy Fiát felemelte és mindenek fölé helyezte, és Nevét mindenek áldani fogják, előtte mindenek térdet és fejet hajtanak. Isten válasza nem pillanatnyi körülményeink enyhe alakulását jelentik, hanem Isten az Ő hatalmának mértéke szerint válaszol, az Ő örökkévaló céljainak megfelelően.

Nagypénteken azt is látjuk, mibe került Istennek, Isten Fiának az, hogy Ő minden imánkra válaszoljon. Istenem, szeretnék ma csendben imádkozni és megköszönni mindazt, amit értünk tettél. Köszönöm Neked Uram, hogy minden imám előtted van. Uram, Nagypénteken nem találok szavakat a keresztség végtelen szeretetéről beszélő ténye láttán, csak csendben, belső megrendüléssel tudom azt mondani: köszönöm.

2010. ápr.3. Nagyszombat – Buda

János 14,27: Békességet hagyok nektek: az én békességemet adom nektek; de nem úgy adom nektek, ahogyan a világ adja. Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, ne is csüggedjen.

Nincs békesség a világban, nincs az egyes országokban, nincs békesség egy-egy faluközösségben, nincs békesség sok családban, és nincs békesség az emberi szívekben. Ez nem újdonság, sőt, annyira nem, hogy már nem is zavar néha, nem is hiszünk abban, hogy az előbb felsoroltak közül bárhol lehetséges a békesség, ezért már nem is harcolunk érte, hiszen jelen körülményeinkben nincs és nem lesz békesség. Jézus nem vitatja, hogy lehetséges-e vagy sem, hanem Ő kijelenti: nektek, akik engem hallgattok és követni fogtok és az én békességemet hagyom. Ezt el kell fogadni, és tapasztalod majd, mindenkor ember, hogy milyen az, amit a reformátor valahogy úgy mondott, hogy recseghetnek ropoghatnak a világ eresztékei, egyetlen hívő üdvössége sem rendül meg.

Az Úrtól kapott békességet nehéz leírni, de csodálatos megtapasztalni. Azt a békességet, mely megmarad az ember életében, egyensúlyt, lelki harmóniát biztosít akkor is, amikor a külső körülmények nem kedvezőek, amikor okunk lenne emberileg a nyugtalanságra, vagy éppen elcsüggednénk. Istennek egy csodálatos gyermekéről hallottam, aki műtőasztalom sem kételkedett pillanatig sem abban, hogy csak Isten akarata történhet vele, az pedig bármit is jelentene, mindenképpen jó, nos, amikor kezdődött volna a műtét, az orvosok is elcsodálkoztak, hogy az addigiakhoz képest nem változott a beteg pulzusa, sem a vérnyomása, sem a lelki állapota. Hogyan lehetséges ez? Nem az ember produkálja, hanem Jézus békességét fogadja el. És ez a békesség nem csak betegekre érvényes, hanem életünk minden napjára. Istennek békessége, írja Pál apostol, minden emberi értelmet meghalad. Több helyen is nevezi Az Urat a békesség Istenének. És sokszor kívánja olvasóinak az Isten békességé, mely velük maradjon. Erdélyben így köszönünk: békesség Istentől. Adja az Úr, hogy ez több legyen, mint a „jó napot” egyházas formája, legyen valóban szívünk kívánsága, imádsága, hogy ez a jézusi békesség töltse be mindnyájunk szívét.

2010. ápr.4. Húsvétvasárnap – Izidor

1.Péter 1,3: Áldott a mi Urunk Jézus Krisztus Istene és Atyja, aki nagy irgalmából újjá szült minket Jézus Krisztusnak a halottak közül való feltámadása által élő reménységre.

Két sorba le lehet írni ezt az igeverset, de üzenetének gazdagságáról bizonyára nem csak két oldalban, hanem két kötetben is lehetne beszélni. Ugyanúgy, mint a húsvéti két szóban elmondható örömmüzenet, Krisztus feltámadt, melynek következményeiből egy életen keresztül erőt merítünk.

Maradjunk egyetlen üzenetnél, hogy próbáljuk legalább a mai napon azt magunkkal hordozni, erősítsen minket: Jézus Krisztus feltámadása által születünk újjá, az Atya munkája által. Annak, ami két évezreddel ezelőtt történt, Jézus Krisztusnak a halottak közül való feltámadása tényének egyik elsődleges és nagyon fontos következménye a személyes életünkre nézve az újjászületés. Isten sokszor ígérte azt népének, hogy új szívet ad nekik, és új lélekkel áldja meg őket, az Úr követőinek pedig az Írások szerint új életben kell járni. És úgy, mint Ábrahám, akinek nem volt türelme kivárni Isten akaratát, a mai keresztyének is néha azt gondolják, hogy ők kell ezt az újat megteremtsék. Innen származik aztán sok félreértés, amikor egy valláshoz, egy ceremóniához, egy földi eseményhez, vagy az emberi akarathoz kötik ezt az újat. Mi nagyon hálásak vagyunk Istennek azért, hogy Ő cselekszik életünkben, Ő, aki nagy hatalommal feltámasztotta Krisztust, ezzel a hatalmával adja nekünk az újjászületés csodáját.

Isten ajándékai olyan hihetetlenül csodálatosak és nagyok, hogy szinte elfogadhatatlannak tűnnek számunkra. Húsvét üzenete ezek között is egyik legnagyobb üzenete és ajándéka a mi Istenünknek. Húsvét következményei, gyümölcsei, áldásai pedig olyan csodálatosak, hogy nem tudunk értük eléggé hálát adni az Úrnak. Most, az ünnepen legyen rá időnk, hogy átgondoljuk, földi életünket megváltoztató, az újjászületés csodáját lehetővé tevő, örök életet adó csodát cselekedett Isten. Hatalmas ereje munkálkodott az ő irgalma és szeretete indításából, mi pedig csak ámulni tudunk, csodálni Őt, hálát adni mindenért szent Nevének. Boldog, aki ma elmondhatja, hiszem, Jézus feltámadott és él, és csendes alázattal hozzáteszi, hogy: hiszen és is újjászülettem az Isten nagy irgalmából Jézus feltámadása által.

2010. ápr.5. [Húsvéthétfő](#) – Vince

1. Krónika 29,12: A te kezed tehet bárkit naggyá és erőssé.

Isten munkálkodik a világban és munkálkodik az övéinek életében. Leghatalmasabb munkája volt, hogy kihozta a juhok Nagy Pásztorát a halálból, és Őt, aki a kereszthalálig megalázta magát, Őt felemelte, és olyan Nevet ajándékozott Neki, mely Névre minden térd meghajol. Örök dicsősége van a Fiúnak az Atya jobbán, Ő valóban naggyá és erőssé lett. És csak vele és általa lehet bárki ma is naggyá és erőssé. Az Ő útján lehet naggyá és erőssé az életünk, az engedelmisség, az Atya akaratának való teljes alávetettség útján. És Nála, Vele leszünk igazán erőssé, hatalmassá.

Jézus mondta, hogy olyanok kell legyünk, mint a kisgyermek, mi ezt is félre tudjuk érteni, néha azokhoz a kisgyermekhez hasonlítunk, akik szeretnének társaik fölé nőni, akik erősebbek akarnak lenni mindenki másnál, csak a saját dicsőségükért és földi kicsiny előnyök megszerzéséért. Ezért versenyeznek gyermekiesen, hogy az én apukán erősebb, de az én bátyám nagyobb, és én is többet tudok, mint te. Sajnos, ez a gondolkodás sok felnőttél is megtalálható, nem ezekkel a szavakkal kifejezve, de ezzel a lelkülettel. Isten minket nem mások feje fölé akar emelni, nem mások kárára akar megerősíteni, mint ahogyan Jézus Krisztus ereje és nagysága is mindig csak az emberek javát és Isten dicsőségét szolgálta.

Afelől azonban nincs kétségünk, hogy hatalmas Istenünk van, aki minket minden nehézségben megerősít, csodálatos Atyánk van, aki igazán naggyá, a maga gyermekeivé tett minket. Húsvétkor pedig nem csak Fiát hozta ki a halálból, hanem nekünk is azt ígéri, hogy Krisztussal együtt résztelt majd az Ő Országában, a feltámadás minden következménye pedig áldást jelent életünkre. Uram, nem földi erőre és nagyságra vágyom. Sőt, nem is vágyom semmiféle nagyságra a földön. Csak Neked

szeretnék mindenben engedelmeskedni és a Te Nevedet életem által magasztalni. Ha ehhez szükségem lesz erőre, hiszem, hogy kellő időben és mértékben megadod azt nekem. A legcsodálatosabb nagyság pedig az, hogy a feltámadás ünnepén bizonyos lehetek felőle, engem is örök élettel ajándékozol meg a lehető legnagyobb és legcsodálatosabb méltóságban, abban, hogy Országod örököse lehetek Krisztus által. Áldott legyen érte Szent Neved.

2010. ápr.6. kedd – Vilmos

Példabeszédek 15,1: A higgadt válasz elhárítja az indulatot, de a bántó beszéd haragot támaszt.

A példabeszédek a Bibliában egy fajta közmondások. A közmondások pedig nem csak érdekesek és valamilyen igazságot fogalmaznak meg, hanem tanulni is lehet belőlük, hogy a hibákat elkerüljük, a jóban előrehaladjunk. Ez a mai ige is azért van, hogy figyeljünk rá, és ekként cselekedjünk, javunk származik belőle. Példát, mások életéből, vagy saját tapasztalatból mindenki tud mondani arra is, amikor indulatok oldódtak, feszültség enyhült, mert valaki, vagy jómagunk csendesen, higgadtan, békésen tudunk viszonyulni valakihez, válaszolni egy kérdésre. És sajnos arra is van saját példánk is, hogy nem tudtunk magunkon uralkodni, azt gondoltuk, hogy igazunk van, hogy jogos az ingerültségünk is, bántóak voltunk és nem származott megoldás, sem áldás abból a helyzetből. Nem kell főiskolai végzettség ahhoz, hogy bárki megértse azt, hogy az ige nem csak egy tapasztalatot fogalmaz meg, hanem arra ösztönöz, hogy a bántó beszédet kerüljük, azt, amikor jól megmondom a magamét, és minél gyakrabban törekedjünk a higgadt, sőt, a szeretetteljes beszédre, magatartásra, életre. Kérdésünk csak az marad, vajon miért nem sikerül sokszor mégis mindez, néha tényleg szeretnénk, és mégsem tudunk nyugodtak, békességre igyekvők maradni. Lehet, hogy még mindig túl nagy a magunkhoz, igazunkhoz való ragaszkodásunk? Vagy még mindig túl kevés bennünk az elszántság arra, hogy minden helyzetben alárendeljük akaratunkat Istennek, hogy a krisztusi lelkület felülkerekedése az óember akaratán egyre gyakrabban és természetesebben megtörténjen? Vagy esetleg mindkettő? Az apostol szavai erre is igazak, akarom, de amikor megtörténi, rádöbbenek, nem úgy lett, amint akartam, hanem ahogyan nem akartam. Már megint dühös és bántó voltam. Jó lenne, ha az ismert tanítás is sokszor lenne előttem, melyet Gyökössy Endre csodálatos tanításai között olvashatunk: boldog ember az, aki mielőtt beszélne, gondolkodik, és mielőtt gondolkodna, imádkozik. Jó Atyán, és is őszintén azt szeretném, hogy ne haragot, hanem békességet tudjak munkálni környezetemben, beszédemmel. Kérlek, ehhez Te segíts, hogy ez a mai ige eszembe jusson, amikor hirtelen szólnék, és higgadt beszédre ösztönözzön engem.

2010. ápr.7. szerda – Herman

Haggeus 2,5: Lelkem köztetek marad! Ne féljete!

Mintha az Újszövetség ígéje lenne ez, mintha Isten pünkösdre nézve, vagy utána mondaná népének, hogy az Ő lelke ott marad közöttük. Mégis, ez egy ószövetségi prófécia. Sőt, Haggeus próféta által Isten emlékezteti népét arra, hogy még az Egyiptomból való kivonulás idején üzenté Mózes által, hogy velük lesz, tehát nincs ok a félelemre. Azóta bizony néhány száz esztendő telt el, és Izráel története mutatja, hogy Isten betartotta ígését. A választott nép nem egyszer megszegte adott szavát, sokféleképpen vétkeztek, sokszor kellett Istennek őket figyelmeztetni, ha nem jártak az igaz úton. Máskor, amikor nem hallgattak a jó szóra, az Úrnak dorgálnia kellett az Ő népét. Volt, amikor büntetésből hallgatott, és nem adott semmilyen tanácsot, útmutatást, nem szólt, ha veszedelmes

irányba tértek. Máskor Isten szenvedni engedte a népét, engedve, hogy a rossz döntések fájdalmas következményei bekövetkezzenek. De bármi is történt volna, Isten nem távozott el, nem hagyta végleg magára azokat, akikkel egyszer szövetségre lépett, és akiknek megígérte, hogy velük lesz mindenkor. Erre mondja az apostol, hogy ha mi hűtlenkedünk, Ő akkor is hű marad, magát meg nem tagadhatja.

Egy kis kortörténet ezt az ígét nagyon hasznossá teheti ma nekünk. Haggeus azoknak hirdeti Isten biztató ígétét, akik nekifogtak, a fogságból való hazatérés után a jeruzsálemi templom újjáépítéséhez, de el vannak keseredve. Szomorúságuk oka, hogy azt sem tudják, hogy sikerül-e majd befejezni a templomot, s ha sikerülne is, a fogság utáni nehéz időkből ez a templom jelentéktelennek, szegényesnek tűnik a hajdani templomhoz képest. Ma is ismerős ez a két tény: az egyik, hogy nehéz időket élünk, amikor gazdaságilag, erkölcsileg, vallásilag is nagyon elszegényedtünk, a másik pedig az, mit gyakran így vezetünk be, hogy bezzeg az én időmben. Isten szól Haggeus által ma is, ha elfogadjuk azt, hogy a teljes Írás értünk, a mindenkori olvasók javára, üdvösségére íródott, s minket is azzal bátorít, hogy Ő velünk van, Lelke által. Ez pedig a legtöbb, minden ebből kell következzen, az Isten jelenléte oszlatja a félelmet, és a mi életünket a jelen helyzetben szeretné hasznos, célszerű, teljesé tenni. Jézus feltámadott, él, és azt ígérte, ma is igaz, hogy velünk lesz minden nap, a világ végezetéig. Szeretnék ma elfordulni a panaszkodó vagy jövőre félelemmel tekintő gondolatoktól, juttasd eszembe, feltámadott Jézusom, hogy Te, Lelked által velem vagy.

2010. ápr.8. csütörtök – Dénes

Zsoltár 10,1: URam, miért állsz oly távol, miért rejtőzöl el a szükség idején?

A Biblia hiteles, ez Isten Igéje. Teljesen más, mint az emberi alkotások, még akkor is, ha emberek írták. Keresem a mai életben, de nem találok ehhez hasonló magatartást, mint a zsoltárosét. Ma hiányzik az őszinteség, a nyitottság az életünkből. Ha vannak feletteseink, őket nem lehet bármikor és főleg bárhogyan megközelíteni. Ha nem lenne szomorú, szinte nevetségesnek lehetne nevezni a mai emberek magatartását, amikor próbálnak szolgálkúek lenni, máskor pedig mindenben ellentmondanak valakinek. Mindezt a pillanatnyi helyzet alapján. Felfelé az alázatot kell megjátszani érdekből, az alábbvalók fele jöhet bármi a szív mélyéből, az óemberi lelkületből. Nem sok vallást ismerek, de azt gondolom, hogy ilyen isten nincs egyetlen más vallásban sem, akihez ilyen őszinte nyitottsággal lehetne jönni, aki előtt mindent, ami szívünkben van ki lehet tárni. Mert el kell ismerje a hívő is, hogy szívében néha megfogalmazódik a panasz, néha nem látom, hol van Isten, néha nem győzőm kivárni, mikor fog már Ő beavatkozni, megsegíteni. Ilyenkor, úgy gondolom, a hitben való kiskorúság jel az, ha elfojtom magamban érzéseimet, vagy kimagyarázom azokat, netán letagadom, azt próbálva önmagammal is elhitetni, hogy nincs semmi gond, nem vagyok elégedetlen, én mindent elfogadok. Az istenfélő ember a Biblia szerint őszinte, aki néha azt is kimondja, hogy Istent nem érzi közel magához, sőt, mintha elrejtőzne, nem találja a Vele való közösséget. Ami viszont lényeges, az, hogy ezt a panaszát a zsoltáros Istennek mondja el. Nem tagadja meg az Urat, nem fordul el Tőle, nem veszi teljesen a maga kezébe önnön sorsát, hogy akkor most nosza, ha már nem látom az Úr érkezését, segítsék magamon. Nem ezt teszi, hanem elpanaszolja a Mindenhatónak, hogy mennyire hiányzik a közössége, segítsége, és ő abban a helyzetben nem találja az Urat. És miután a zsoltárban leírja, hogy ő hogyan látja a gonoszok sikerét, az istenfélők nyomorúságát, és emiatt mennyire hiányolja Isten beavatkozását, mégis úgy fejezi be ezt a zsoltárját, hogy meggyőződéssel vallja, Isten meghallgatja az alázatosok kívánságát, Ő megsegíti az elnyomottakat.

Bármi is van szívemben, rejtegetni nem érdemes. Nem vagyok sokszor büszke rá, de előtted, jó Atyám, szeretném mindig kitárni. Hiszem, hogy Te elfogadsz, tisztogatod szívemet, és imámat nem amikor és ahogyan szerintem jó, hanem alkalmas időben és a számomra legjobb módon hallgatod meg. Áldott legyen mindezért Neved.

2010. ápr.9. péntek – Erhard

Máté 6,11: Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma.

Legalább hetente egyszer elmondjuk ezt a kérést az Úrtól tanult imában. Vagy lehet, hogy minden nap. És mindig elgondolkozunk azon, hogy Istentől kérjük a mindennapit, a kenyeret, a létfenntartáshoz szükségeset. De Istentől kérünk tulajdonképpen mindent, hiszen csak azt szeretnénk megszerezni, amin az Ő áldása van, és tudjuk, hogy csak úgy lehet mindez a miénk, ha bármilyen személyes hozzájárulásunk, fáradozásunk előtt az Úr már sok előfeltételt megteremtett. A legegyszerűbb naponkénti egészségtől, erőtől, a körülmények alakulásáig, minden az Úr irányítása alatt van. Aztán falusi emberként azt is tapasztaljuk, hogy mennyi olyan körülmény pontos alakulására is szükség van, ami a valóságos kenyérig juttat el minket. Kezdve a szántástól, a vetőmag minősége, a vetés ideje, az utána következő meleg, eső, fagy vagy hótakaró, szárazság vagy késői tavasz, és hosszan lehet még a sort folytatni. És akkor még csak a kenyérről szóltunk, de mindennapi életünknek sok csodára van szüksége a létezéshez, minden pillanatban. És amikor a mindennapi kenyeret kérem, akkor arra is gondolok, hogy az Úr rendelje ki mindazt, ami az élethez kell.

Amikor ezt a kérést elmondjuk, az is megfogalmazódik bennünk, hogy Isten gondviselő Atyánk, Isten hatalmas URunk. Ő irányítja az univerzumot, mégis, törődik velünk, porszemekkel. És számunkra kiváltság az, hogy ismerhetjük Őt, bízhatunk benne, tudjuk, Ő Atyaként javunkat akarja. Tőle kérjük a mindennapit. Milyen nehezűnkre esik néha csak egy kis segítségért is idegenekhez fordulni, és milyen természetes egyszerűséggel és bizalommal kéri egy gyerek a szüleitől a betevőt, mert hiszen éhes, neki kenyér kell, és mi sem biztosabb, mint az, hogy miután kérte, mindjárt meg is kapja. Istenem, szeretném, ha ezzel a gyermeki lelkülettel és bizalommal kérném ma is a mindennapi kenyeret. Segíts, Uram, hogy ne okoskodjam ezen túl, hanem egyre jobban higgyem, Te tudod, mitől lesz teljessé életem, és mindazt meg is adod. Köszönöm, a mindennapi kenyeret ma is.

2010. ápr.10. szombat – Zsolt

János 8,31: Ha ti megtartjátok az én ígémet, valóban tanítványaim vagytok; megismeritek az igazságot, és az igazság megszabadít titeket.

Ok okozati összefüggés van az olvasott mondatban. Olyan, mint amikor azt mondom egy fiatalembernek, ha elvégzed az egyetemet, mondjuk a földrajz szakon és sikeresen vizsgázol, utána földrajz tanár leszel, az iskolai rendszerben helyezkedsz el, tanár úrnak, szólítanak. Egyik következik a másiktól, és egyik feltétele a másiknak. Ha megtesszük a mondat első felében megfogalmazott feltételt, akkor a többire is számíthatunk. És a mindennapi életben ritkán történik meg, hogy kételkedjünk egy-egy ilyen ajánlatban. Találkozunk gyakran a feltételes móddal, és nem, vagy ritkán kételkedünk abban, hogy ez meg is fog történni. Sajnos, világunk egyre több okot szolgáltat arra, hogy egyre több mindent és egyre több mindenkit megkérdőjelezzünk, ne vegyük készpénznek. ne maradjunk jóhiszeműek. Bizonyára ez az egyik következménye annak, hogy az ember elkezdte megkérdőjelezni Isten, az ígét, azt, hogy az Úr szava minden bizonnyal beteljesedik. Úgy szeretné a

mai ember, hogy minden feltétel nélkül és minden erőfeszítés nélkül legyen az eredmény birtokában, az előbbi példa szerint, ha lehet, kapjon állást, és címet tanulás és vizsga nélkül.

Jó lenne, ha ma sikerülne minden emberi kételkedés és okoskodás nélkül hitelt adni az igének, és engedni, hogy az ige elvégezze bennünk azt, amiért Isten küldte. Ezt pedig úgy lehet, ha hiszek Istenben és ma is arra törekszem és kérem az Ő segítségét, erejét, hogy vezetése szerint éljek és cselekedjek, azaz megtartsam az Ő igéit. Minél inkább engedelmeskedem, annál közelebb kerülök az igazság ismeretéhez, és a szabadsághoz. Nem, ne próbáljunk ezekről filozofálni, az igazság nagy eszméjéről, lehetséges vagy lehetetlen voltáról, abszolút vagy részleges igazságról ne fogalmazzunk meg okos gondolatokat, hiszen éppen erről szól az ige, hogy engedelmesség által ismerhető meg a valódi igazság, a nagy betűs Igazság. És a szabadság se maradjon fogalom, melyről vég nélkül lehet tárgyalni, hanem legyen tapasztalattá, ugyancsak az igének való engedelmesség által. Segíts, Jézusom, ma arra törekszem, hogy szavaid szerint engedelmeskedve legyek igaz tanítványod.

2010. ápr.11. vasárnap – Leo

Efézus 5,19-20: Mondjatok egymásnak zsoltárokat, dicséreteket és lelki énekeket; énekeljétek és mondjatok dicséretet szívetekben az Úrnak, és adjatok hálát az Istennek, az Atyának mindenkor mindenért, a mi Urunk Jézus Krisztus nevében.

Vasárnap van, talán sokan eljutunk ma is Isten házába. Ott nagyon is természetes, hogy az istentiszteleti liturgia szerint lesz, vagy volt ének, ima, Biblia-olvasás és prédikáció. Ha ezeket a szavakat halljuk, hogy zsoltár, ének, hálaadás, akkor is elsők között jut eszünkbe a templom, az istentisztelet. Az jelent gondot, ha csak a templom jut eszünkbe, csak az istentiszteleten halljuk és gyakoroljuk ezeket. Hiszen református istentiszteleteinken mi Isten igéjét hallgatjuk, és Neki mondjuk el imáinkat, kéréseinket, hálaadásunkat. Egymásnak legfeljebb egy-két szót mondunk, amikor hazaindulunk. Talán kevesen ismerik még ezeket a házi istentiszteletekről, a házi bibliaórákról, de sajnos ez még eléggé ritka gyakorlat egyházunkban. Amit pedig egymásnak mi mondunk otthon, utcán, bármilyen más helyen, arról nehéz beszélni.

Az apostol ebben a két versben arról tanít, hogy az Isten gyermekeinek életét betölti az Úrral való közösség, ők mindenütt, mindig ugyanazt a nyelvezetet, ugyanazt a szókincset használják, ugyanazzal az indulattal vannak. Egymásnak zsoltár és dicséret, mondja Pál, saját szívetekben ének és dicséret, Istennek hálaadás mindenért. Volt idő, s talán ma is vannak helyek, amikor, ahol azt, aki Istenről a hétköznapi beszélgetések alkalmával káromkodáson kívül bármit mond, azt szektásnak, fanatikusnak, elfogultnak nevezik, kiközösítik. Mert amennyire természetes a templomban ezek gyakorlása, annyira természetes a mindennapi életben ezek hiánya, mellőzése.

Dicséretünk, énekeink, hálaadásunk szavakban fogalmazódik meg, de aki ezeket vállalja, annak életében bizonyára nem csupán szavak által van jelen Isten, hanem betölti szívét, indítja cselekedeteit, meghatározza életvitelét. Ennek kiáradása pedig a természetes Istendicsőítés minden helyzetben. Jó Atyám, ma az Úr napján szeretnék gyülekezetben is magasztalni, szívemben is őszintén hálát adni mindenért. És szeretném Atyám, ha istentisztelettel telne el az egész napom, azáltal, hogy otthonomban, vagy bárhol is legyek, Rólad elmélkedjem, Téged megvalljalak, Neved dicsőítsem, ezáltal szenteljem meg a vasárnapot. Szenteltesse meg a Te Neved, mindig, mindenütt.

2010. ápr.12. hétfő – Gyula

Jeremiás 31,31: Eljön az az idő - így szól az ÚR -, amikor új szövetséget kötök Izráel és Júda házával.

Hány szövetség van? Kettő, válaszoljuk, Ószövetség és Újszövetség. Az elsőt Isten egy néppel kötötte, a zsidó néppel, de ők nem tartották be az Istennel kötött szövetséget, nem teljesítették hivatásukat. A másodikat Isten Krisztus által kötötte, az egyházzal, azaz minden nép közül való kiválasztottakkal. Igen ám, de eszünkbe juthat, hogy Noéval is volt Istennek egy szövetsége. És Ábrahámmal is? Akkor nem csak két szövetségekötés létezett? Jézus az Ő áldozata által a kereszten, vére kiontása által kötötte az Újszövetséget. Erről szóltak előre a próféták is. Íme, itt Jeremiás beszél arról, hogy Isten új szövetséget köt majd. Bizonyos az, hogy itt a golgotai szövetségről beszél Isten? Hiszen a kereszti áldozata nem csak egy népnek szól, itt pedig azt olvastuk, hogy Isten egy új szövetséget fog kötni a két országra kettészakadt zsidó néppel. Első konklúzióink az is lehet, hogy alaposabban kell tanulmányozzuk az Írásokat, nem elég felületes ismeretek alapján részgazságokat tudni, vagy sokszor bizonyos kérdésekben feltételezésekre építeni, és „én azt gondoltam” típusú semmit mondásokkal helyettesíteni az igazságot.

Jeremiás által Isten a választott népnek üzeni, hogy lesz majd egy új szövetségekötés. Pál apostol a Római levélben kifejti, hogy Isten nem vetette el véglegesen az ószövetségi népet, hanem csak „mellékvágányra” engedte őket ideiglenesen, a pogányok bemenetele érdekében, de az Úrnak van még terve a zsidókkal. Olyan gyakran találkozunk manapság újra szélsőséges véleményekkel és szélsőséges magatartásokkal a zsidóság felé, hogy már csak emiatt is együttérzéssel fordulhatunk feléjük. De a fontosabb az, hogy figyelmeztet minket az apostol, hogy mi öbeljük oltattunk, ezért is tisztelettel tartozunk, ez a legkevesebb. És a mai ige még világosabbá teszi, hogy a zsidóságnak nem csak a múltban volt feladata és szerepe Isten tervei között, hanem az Úr elhozza a velük való új szövetség idejét is. Istenünk, olyan nagy a Te kegyelmed, csodálatosak terveid, gyönyörűségesek utaid. Nem az én feladatom gyomlálni az egyházban sem a konkolyt, nem az én dolgom ítélkezni senki felett, annál kevésbé lehet elfogadható, ha a Te népedet akarom bírálni, megítélni. Te ismered őket Uram, Te tudod, mit készítettél számukra. Én mást nem tehetek, mint rájuk nézve is azt mondom, legyen meg a Te akaratod.

2010. ápr.13. kedd – Ida

1.Korintus 9,16: Mert ha az evangéliumot hirdetem, azzal nincs mit dicsekednem, mivel kényszer nehezedik rám. Jaj nekem ugyanis, ha nem hirdetem az evangéliumot!

Pál boldognak mondható helyzetben van, hiszen azt teheti, azt teszi, ami bentről indítja, amit szívesen cselekszik. Ő nem kell mást mondjon, képviseljen, netalán megjátsszon, mint ami belülről fakad. Életének legnagyobb öröme Krisztus, és életével Krisztust hirdeti. Ettől hiteles Pál evangéliumhirdetése, ettől lesz csak hiteles bármely ember mai bizonyágtétele. Külsőségekben a korabeli farizeusok is ilyen buzgóságot, tisztaságot, szent életet mutattak, láttattak önmagukról, és még Isten Nevét is hirdették, de Jézus azért feddi őket, mert mindez nem szívből fakad, ezért értéktelen képmutatás. A szívben csúnya dolgok vannak, a külsőt igyeksenek széppé tenni. Ma is ugyanez a nagy kérdés, szívből vagy színből. Sokszor messziről látszik már az, ha valaki csak színből, nyereségért vagy bármely más emberi okból beszél Istenről, az evangéliumról. Máskor jobban sikerül leplezni egyeseknek, hogy szívük nem Istené, és sokakat elhitetnek. Megváltónk ezért is mondta, hogy gyümölcseikről ismeritek meg őket. A nagy kérdésem azonban mégis az, hogy az én szívemben hogyan van jelen Jézus. Amennyiben engem már megnyert a Krisztus, új életem és biztos

üdvösségem van, akkor keresztyénségem abban nyilvánul meg, többek között, amit valaki így fogalmazott, hogy keresztyénnek lenni azt jelenti, hogy egyik szomszjas ember elmondja a másik szomszjas embernek, hogy hol van a forrás. Továbbadom az örömuzenetet, azaz bizonyosságot teszek Jézus Krisztusról. Ez evangéliumhirdetés. Az örömuzenet továbbadása nem csak hivatásos szolgák feladata, hanem minden keresztyéné, azoké, akiknek a szívében ott van a Lélek munkája. Hiszen amennyiben Krisztus bennem lakozik, ahogy az Írás mondja, a bennem lakozó Krisztus szereti felebarátaimat, azok javát akarja, és valószínű, hogy engem is használni akar abban, hogy mások se haljanak szomszjan, az Élet Vize nélkül, hanem elmondjam nekik, hol található a bűnbocsánat és az üdvösség. Ha ezt nem teszem, jaj nekem, a próféta szavaival a bűnös elvesz az ő bűne miatt, de Isten rajtam is számon kéri az elveszett életeket. Én viszont nem a büntetéstől való félelem miatt hirdetem a Krisztust, hanem Isten és embertárs iránti szeretetből. Atyám, kérlek mutasd meg ma is, hogy kinek, mikor és hogyan hirdethetem az evangéliumot, s segíts, hogy el ne szalasszam az alkalmakat, hanem Lelked ereje megerősítse az evangéliumot az üdvösségre.

2010. ápr.14. szerda – Tibor

Ézsaiás 43,10: Ti vagytok a tanúim - így szól az ÚR.

Izrael népe a választott nép. Az Úr a saját akarata szerint választotta őket és elmondja, hogy nem a nép valamilyen képessége, még csak rászorultsága sem volt a kiválasztás oka, hanem egyedül Isten akarata. A kiválasztás egyetlen oka: így akarta Isten. A kiválasztásnak ugyanakkor célja is van. Ez a cél sem maga a választott nép csupán, noha a kiválasztás által ők valóban egyetlen nép által sem ismert csodálatos állapotba kerültek, hiszen élvezhették Isten oltalmát, gondviselését, vezetését, áldásait. De a kiválasztás és ezek az áldások nem öncélúak, nem azért adja őket az Úr, hogy ezek által egy népet minden más fölé helyezzen, őket megáldva minden más népet elveszen, megbüntessen, elkárhoztasson. Egyáltalán nem. Hanem Isten azt a küldetést adja az ő népének, hogy a többi nép felé tanúskodjon. A tanú feladata csupán ennyi: elmondani az igazságot. Hírül kell adni a népeknek, hogy kicsoda Isten, milyen nagy az Ő hatalma, és milyen csodálatos az Ő szeretete. El kell mondani mindenkinek, hogy nem a saját bölcsessége, tudása, ereje, vagy bármilyen eszköze az, ami ezt a választott népet megtartotta, sokszor teljesen kilátástalan és emberileg menthetetlen helyzetekben is, hanem Isten volt velük. Nem varázslások, és semmilyen emberi bölcsesség nem vezette őket, hanem az Ő Istenük. Ez az Isten teremtette a világot, Ő alkotta a népeket, és a választottakon mutatta meg, mekkora az Ő szeretete. Végül egy egyszerű hívással lehetett volna hívogatni a többi népet is ehhez az Istenhez, esetleg a zoltárokból való idézettel: Jöjjetek, boruljunk le, hajoljunk meg, essünk térdre alkotónk, az ÚR előtt!

Akarva-akaratlanul mindnyájan szüntelen tanúskodunk. Beszédünk, magaviseletünk, tetteink és mulasztásaink tanúskodnak rólunk, amint sokszor meg is jegyzik rólunk, vagy bárkiről, egy feltűnőbb magatartás után: ilyen vagy, ilyenek a családod tagjai, a céged tagjai, a vallásod követői, a néped fiai, a szülővárosod szülöttei és így tovább. Jó vagy rossz dolgainkkal tanúskodunk magunkról, és nem csak magunkról. A tanítványok három évig követték az Urat, látták csodáit, hallották prédikációit, ismerték életét. Húsvét után Jézus ezt mondja a tanítványoknak: Ti vagytok erre a tanúk. Azaz mindarra, amit Jézus tett, tanított, és ami vele történt Nagypénteken, húsvétkor. Nem lehet kevesebb a mi feladatunk sem, mint tanúskodni, azaz elmondani az igazságot. Ehhez természetesen előbb meg kell tapasztalni az Igazat, Vele élni, és akkor bátran tovább lehet tanúskodni. Ma én miről teszek bizonyosságot. Kiről kell tanúskodjam? Adj hozzá hitet, Mindenható.

2010. ápr.15. csütörtök – Anasztázia

Márk 2,14: Amikor továbbhaladt, meglátta Lévit, az Alfeus fiát, aki a vámszedőhelyen ült, és így szólt hozzá: „Kövess engem!” Az pedig felkelt és követte őt.

Ennek az igének egyszerűsége ragad meg először. Azon gondolkodom, hogy ennyire egyszerűen történt, vagy az evangélista csak a lényegét írta le. Hiszen itt nem egy-két órás, esetleg néhány napos foglalatosságról van szó. Itt életre szóló döntésről beszél az ige. Nem tudom ki lehetett ebben a korban vámszedő és hogyan történt a munkavállalás. Az eléggé valószínű, hogy hasonlíthatatlanul egyszerűbben, mint ahogyan ma sikerül valakinek munkát találni és minden formáságnak eleget tenni. De mégis, itt egy emberről van szó, akinek van egy megélhetése, talán családja, rokonai, szerettei. Végzi mindennapi feladatait, egyszer csak valaki azt mondja: gyere utánam. Ha mi lettünk volna, vagy nekünk mondaná valaki ma, hogy hagyjuk munkánkat, családot, mindent, és kövessünk valakit, nem is szánánk időt a gondolkodásra, lehet, hogy egy mosolyon kívül még szavakat sem pazarolnánk a válasza. Lévi, ha így, amint itt írja az Ige, hogy egyszerűen felkelt, elindult, vagy akkor is, ha ehhez gondolkodási időre volt szüksége, Lévi mindenképp dönt, még aznap, és Jézus tanítványa lesz. Ne feledjük, a tanítványok nem egy ismert, csodákat tevő, hatalmas tiszteletnek örvendő közkedvelt tanító hívására engednek, hanem akkor követik Jézust, amikor elkezdi munkásságát, amikor még nem ismerik, és a tanítványok sem tudják igazán, mi fog történni a következő hónapokban, években.

Két kérdés fogalmazódik meg számomra az ige alapján. Az első az, hogy miként fogadom az Úr megszólítását. Bizonyára egyikünket sem szólít arra ma Isten, hogy Izráel falvaiban és városaiban kövessük Jézust. De sokféleképpen szólít mégis minket. Egy hallott prédikáció üzenete lehet egy ilyen megszólítás, egy bibliai olvasott ige, mikor érzem, hogy ez nekem szól, eben én is kell változzak, ez engem indít valamire. Az igazság az, hogy mi a kimagyarázás nagymesterei vagyunk. Ha meghallom az Ő szavát, ha megértem, hogy itt rólam van szó, elkezdődik a hosszas vizsgálódás, magyarázatok sorozata, kifogások említése, halogatások, változtatási kísérletek, és annyi minden, ami itt nincs benne az Igében. Itt az van, és sok más bibliai esetben, hogy Isten valamit üzen, az ember pedig akképpen cselekszik. Ezekből származik az áldás. A második kérdés felém pedig az, hogy én követem-e az Urat? Értelmezésem szerint ez ma is azt jelenti, mint akkor, Jézus idejében, csak nem fizikai értelemben. Nem megyünk Betfagéba és Nain városába, nem gyalogolunk saruban és nem iszunk Jákob kútjából vizet. De a lényeg nem változik: mindig és mindenütt együtt vagyunk Jézussal. Őt hallgatjuk naponta, az Ő utasítása szerint élünk, bármilyen viharban rögtön Hozzá fordulunk. Nem megyünk sehova nélküle, Ő van mindig elől, mint egy jó pásztor, mi Hozzá tartozunk. Tanítványa vagyok Jézusnak. Lehet, hogy ma Neked mondja, és nekem is: jer és kövess. Áldás lesz számodra, számomra, ha Őt minden magyarázkodás nélkül követem.

2010. ápr.16. péntek - Csongor

5.Mózes 4,2: Semmit se tegyetek ahhoz az igéhez, amelyet én parancsolok nektek, se el ne vegyetek abból! Tartsátok meg Isteneteknek, az ÚRnak parancsolatait, amelyeket én parancsolok nektek.

Ugyanez a felszólítás ismétlődik meg a Biblia utolsó lapján, a Jelenések könyvében, más szavakkal, de ugyanazt a lényegét fogalmazva meg, ezzel is bizonyítva a Biblia két nagy része közötti egységet. Jogos Istennek mindkét felszólítása, mert mi emberek, és különösen a mostani időben mind a kettőre

nagyon is hajlamosak vagyunk. Tesszük ezt néha könnyedén és figyelmetlenségből, máskor bárminek a kimagyarázásához, vagy akármi más okból is. Isten felszólít: ne tegyük. Amit Ő kijelentett, továbbadott választottai által, az úgy igaz és úgy az Ő akarata, amint van. Mai moderneszközökkel egyre inkább bizonyítást nyer az is, hogy Isten kijelentése nem változott meg akkor, amikor emberek adták azt tovább, másolták az Írásokat évszázadokon keresztül. Még erre is volt gondja Mindenhatónak, hogy a másolatok hitelesek legyenek. És nem csak az ószövetségi népnek, nem csak a Mózes vezetésével Isten parancsára vándorló népnek szól ez a parancs, hanem Isten mindenkori követőinek. A teljes Írás, mondja Pál apostol elégséges ahhoz, hogy tökéletes legyen Isten embere, minden jó cselekedetre felkészített. Ezek a sok száz éves igék ma is elégségesek mindahhoz, amire szükségünk van, hogy célunkat megfelelő módon betöltsük. Gyermekkoromban halottam egy érdekes beszélgetést két ember között. Az egyik lelkipásztor volt, aki egyetemen tanulta a legmagasabb tudományossággal az Írás értelmezését, a másik egy falusi idős bácsi volt, aki négy osztályt járt, és elég szegény lévén nem futotta könyvek vásárlására a jövedelme, de Bibliája az volt, olvasta is, naponta több alkalommal. A párbeszédben az ragadott meg, amennyire emlékszem, hogy egyenlő szinten beszélgettek, egymást kiegészítve. Volt, amikor a lelkipásztor mondta el, hogy egy ige értelmezése mennyire könnyebb az eredeti nyelvek ismeretével, mire a falusi bácsi elismerte, hogy a tudományokkal hamarabb és könnyebben el lehet jutni egy-egy nehezen érthető ige üzenetéhez, de ő maga is eljutott ugyanarra a gondolatra, igaz, hogy ehhez felsorolt jó néhány bibliai könyvet, verset, összefüggést, és jóval több időre volt szüksége. De neki csak az Írás adatott és az elégségesnek bizonyult.

Természetesen ma nekünk adott a lehetőség, hogy sok segédanyag felhasználásával értsük meg a kijelentést, hálás szívvel kell ezeket is használnunk. De minden bibliai kommentár, szókönyv, magyarázat, bármilyen írás csak addig értékes, amíg nem akarja a Szentírás valamelyik kijelentését megszüntetni, kimagyarázni, átértelmezni, és nem is akar új és Ige-ellenes gondolatokat bevezetni, mint mai kijelentést, modern irányzatot. A kánon, vagyis a mérce ma is a Biblia. Ez Isten szava, ez által akar ma is vezetni az Úr. A Biblia ma is fontosabb minden róla írt könyvnél. Sokszor megkísért minket az, hogy a Szentírás néhány igéjét és pár üzenetét ismerve már, ne legyen számunkra annyira vonzó annak olvasása, tanulmányozása, érdekesebbnek és fontosabbnak tűnik egy-egy mai szerző szellemesen megírt, sok illusztrációval tarkított vélemény-sorozatának olvasása. Lehet ezekben is sok hasznos gondolat, de az Isten akarata legtökéletesebben a Szentírásban van kijelentve számunkra. Én lelkem, vedd elő ma is az Élő Könyvet, az legyen az első, olvasd, és kérd Atyád kegyelmét, hogy annak parancsolatait kivétel és hozzáadás nélkül megtarthasd.

2010. ápr.17. szombat - Rudolf

Ézsaiás 1,17: Tanuljatok jót tenni, törekedjete igazságra, térítsétek jó útra az erőszakoskodót!

Nekem aztán ne parancsoljanak. Micsoda? Hogy nem csak hinni valamiben, hanem még feladatok is? Hova gondolnak ezek a 21. században? Sokan ilyen szavakkal reagálnak arra, ha ezt, vagy ehhez hasonló igei felszólítást hallanak. Lehet, hogy néhányan a keresztyének közül is gondolnak ilyeneket, csak nem mondják ki. Máskor viszont, ha arról beszél az ige, hogy Krisztushoz méltó életet kell éljünk, akkor némelyek, sokszor ugyanazok azt kifogásolják, hogy miért nem ad az Ige pontos útmutatást, mit kell cselekedjünk, ne csak általános fogalmazás legyen, hanem konkrét feladatok. Ez is mutatja, hogy alapvetően erre vagyunk berendezkedve, szinte öntudatlanul az első reakciónk mindig az ellenkezés, és rögtön van magyarázat magatartásunkra. Mi vegyük hálás szívvel Isten parancsolatait,

kérjük az Urat, hogy juttasson el minket is arra a lelkültre, mely a 119. Zsoltár szerzőjét jellemzi, aki gyönyörködik Isten parancsolataiban. Hasznunkra lesz.

Három felszólítás van előttünk. Az elsőben arra szólít Isten, hogy a jó cselekvését tanulnunk kell. Nem úgy van, hogy van, aki ezzel az adottsággal születik, hogy szívesen segít, másoknál ez hiányzik, még az sem elég indok a jó nem tevésére, hogy némelyeknek módjukban áll, másoknak nem. Isten azt mondja, ez nem megy egyszerre, nem természetes a bűnben született embernél, hanem ezt mindnyájan el kell sajátítsuk, tanulás által. Az igazság az, hogy erre nem gondoltam. Ha tanulásról van szó, sorolni tudnám, mennyi mindent szeretnék elsajátítani, ha meg jótettekről, akkor, hát, igyekszem időnként ilyeneket is találni. Az Úr tegye számunkra világossá, mikor, mit, hogyan cselekedjünk. Amikor pedig arra szólít ma az ige, hogy törekedj az igazságra, első gondolatod legyen, hogy nem vagy a teljes igazság egyetlen birtokosa, hanem azt keresned kell, Isten Lelkének vezetésével is. Az emberek közötti feszültségek nagy része abból indul ki, hogy mindenkinek szent meggyőződése, hogy igaza van. Ha mi keresztyének más példát mutatnánk, az jó lenne. És főleg nem erőszakoskodva. Hanem szelíden. Ehhez is csak az Úr adhat erőt és bölcsességet, hogy úgymond kezelni tudjuk az erőszakoskodót, jó útra térítsük. Mondhatni, van feladatunk bőven. Istenem, engedelmes szeretnék lenni igei felszólításodra, és ezek teljesítésével is szeretném Neved magasztalni, szolgálatomat végezni. Köszönöm, hogy ezekben velem vagy.

2010. ápr.18. [vasárnap](#) - Andrea

1.Sámuel 2,1: Örvendez szívem az Úrban.

Anna, az ószövetségi próféta, Sámuel édesanyja imádkozik így, miután Isten meghallgatta kérését, és fiúgyermeket adott neki. Ezzel a felkiáltással kezdi, ezzel a hitvallás értékű bizonyágtétellel indítja imáját: örvendez szívem az Úrban. Olyan nemes egyszerűség, és mégis szív mélyéből fakadó teljes odaadás van e szavakban. Megértenénk, ha azt mondaná, hogy örvendezek gyermekemben, az új életnek, annak, hogy a saját személyem nem megvetett többé, új életlehetőség nyílik előttem. Többször ezek a gondolatok fogalmazódnak meg bennünk. Anna Istenre tekint, és Istenben tud örvendezni. Ez pedig az igazi öröm. Hasonlíthatatlanul más, mint a földön bármiben való örvendezés.

Gyakran emlegetjük, mert szükségünk van arra, hogy a helytelen magatartásunkat kiigazítsuk, ma az ajándék sokszor fontosabb, mint az ajándékozó. Isten ajándékaira minden embernek szüksége van, az Ő áldása, gondviselése létszükségünk, ezt mi keresztyének felismertük, sőt, imádságainkra való válasza külön is nagy kegyelem az Istentől, mi ezeket megköszönjük, de az Ajándékozó Isten sokszor távol marad az életünktől. Igaz öröm pedig csak Benne lehet. Nincs ezen a világon olyan nagy ajándék, aminek elfogadásakor érzett öröm hasonló lenne ahhoz, amit sokszor az öröm és hála legőszintébb könnyeivel tudunk csak átélni, mikor megérzi az ember: mégis szeret az Isten, jó hozzám, megbocsátott, érzem, hogy egy kérésem meghallgatása, egy problémás helyzet megoldása az Ő végtelen szeretetének jele. Ő számon tart engem, Ő gondoskodik életemről, ővé vagyok, benne élek Krisztusban, és Krisztus énbennem, ez a közösség teszi életemet csodálatossá, minden külsőség ellenére. Amikor pedig a Vele való közösség ilyen életet megváltoztató csodákat szül, mint Annának a gyermek-ajándék, akkor felfakad szívemből az, ami betölti: az Istenben való öröm. Oh, Uram, köszönöm, szeretnék teljes szívemmel dicsérni, benned van a legnagyobb öröm. Pál felszólítása szinte kézzelfogható valóság lett: örülünk az Úrban. Legyen örömteli vasárnapunk, örömteli életünk Vele, Általa, Őbenne.

2010. ápr. 19. hétfő – Emma

János 15,16: Nem ti választottatok ki engem, hanem én választottalak ki, és rendelvelek titeket arra, hogy elmenjeteK és gyümölcöt teremjeteK.

Csak a tanítványoknak szól Jézus, vagy amit nekik mond, az minden követőjére érvényes? Ha csak nekik mondja, miért van az Írásban? Valamit közvetít nekünk is, talán azt, hogy Jézus ezekkel a szavakkal tette világossá a tizenkettőnek, hogy nem a saját személyükben keresendők az okai annak, hogy éppen ők lettek Jézus első követői, hanem ez kizáróan a Mester akarata volt. De hiszen ezt mondja Isten az ószövetségi népnek is, hogy nem ők különbek minden más népnél, hanem így akarta Isten, hogy ők legyenek a választottak. Ezek alapján az újszövetségi népről, önmagunkról is lehet így gondolkodni: ez volt Isten szuverén akarata, hogy minket, bűnösöket kiemeljen a bűn fogságából és választottaiként gondoskodjon rólunk, szövetséget ajánlva fel nekünk. Elgondolkoztató, hogy legtöbbször, mikor arról szól az Írás, hogy Isten kiválaszt, és ez a kegyelmi csoda ránk is érvényes, nem az az első gondolatunk, hogy köszönjük Urunk, nagyon nagy ez a Te ajándékok felénk, érdemtelenek felé. Nem a hála és köszönet hangzik el legtöbbször, hanem mi teremtmények próbáljuk megfejteni, megmagyarázni, sőt, sokszor még minősíteni is a Teremtő hatalmas tetteit, melyek által mi is életet nyertünk.

Jézus azt is elmondja a tanítványoknak, hogy kiválasztásuknak célja van. Sajnos, ez is eléggé elterjedt a mai élet sok vonatkozásában, hogy amikor valaki kinevezést, kihelyezést, megbízást kap egy bizonyos helyre, tisztségbe, akkor első kérdése az, milyen előnyeim vannak, mit nyerek, mihez juthatok ebben a minőségemben. Az csak később jön, hogy akkor van feladatom, felelősségem is, vannak elérendő céljaim és ezekért küzdenem kell. Jézus a tanítványoknak elmondja, gyümölcstermesre lettek kiválasztva, azaz, hogy másoknak szolgáljanak, másoknak felajánlják életük gyümölcseit. Eddig elég kényelmesnek mondható állapot olt a tanítványság. Szemlélték, hallgatták, követték Jézust. Jézus járt elől, Jézus tanított, Jézus gyógyított, ők mindenütt csak asszisztáltak. De Jézus nem lesz mindig itt, a tanítványok életén keresztül akarja folytatni munkáját. A gyümölcstermes mikéntjét ugyancsak az Ige segít jobban megérteni, egyfelől, mikor Jézus maga beszél arról, hogy csak úgy teremhetünk gyümölcöt, ha benne maradunk a Jézussal való élő közösségbe, mint a szőlővessző a szőlőtőkén, a másik bibliai tanítás pedig a Galatákhoz írt levél ötödik részében sorolja fel a Lélek gyümölcseit. Uram, szeretnék hűséges tanítványod lenni, és dicsőségedre gyümölcöt teremni, de mindenekelőtt ma megköszönöm azt a nagy csodát, hogy kiválasztottad lehetek.

2010. ápr. 20. kedd – Tivadar

1. Mózes 39.9: Hogyan követhetném el ezt a nagy gonoszságot, vétkezve az Isten ellen?!

Nem mai történet ez, bizony nem. Más idő, más gondolkodásmód, másféle erkölcs, de főként másféle hitélet. A történet Józsefről szól, aki visszautasítja gazdája feleségének erkölcstelen közeledését, ezzel valószínű nagy előnyöket szalasztva el, és valószínű, s mint tudjuk be is következő büntetéseket zúdít saját életére. Milyen más a mai felfogás, talán ilyen magyarázatokkal próbálkozna hasonló helyzetben sok mai ember, jó néhány keresztyén is: csak egy kis kaland, nem szívből tettem, úrnőmet nem utasíthatom vissza, én is férfi vagyok, ha megteszem, utána jobb lesz a sorsom, ha nem teszem, megbüntetnek, úgysem tudja meg senki, s az a tolvaj, akinek nem derül ki a tette, az becsületes ember, mindenki megtenné helyembe, amúgy is eleget szenvedtem már eddig is, ártatlanul, és folytatni lehet a mai szokásos kifogásokat. József, Istentől kapott bölcsességgel,

magatartásának következményeit több, mint valószínű, hogy sejtve, mégis példaértékű választ ad: megtenni úrnője kérését, hogy feküdjön le vele, ez emberileg gonoszság, Isten előtt bűn. Ezért válasza: nem. Aztán jöjjön, aminek jönni kell, ha Isten megengedi, ahogyan eddigi szenvedését is egyelőre számára érthetetlenül és értelmetlenül engedte, akkor legyen. Majd talán kiderül, miért is történt minden, de a legfontosabb, mindig vele lesz Isten. Dávid is így imádkozik, hogy „bármit tettek az emberek, én a te beszédedre figyelve őrizkedtem az erőszakosok útjától” (Zsolt.17), ilyen lelkülettel jön Isten szabadításáért, segítségéért könyörögve.

Követendő magatartás ez a Józsefé, a határozottsága, rövid, de lényeges válasza, valamint további fejleményeket nem várva, a helyzet elől való kitérése, távozása. Sok olyan helyzetben, amikor kísért minket a világ, vagy saját testünk kívánsága, a fentebb felsorolt indokok helyett a József útját kell kövessük. Nem tehetek gonosz felebarátom ellen sem, hiszen aligha van olyan bűn, melynek ne lennének hatásai embertársainkra is, a testi, érzelmi bűnök elsők ilyen szempontból. Nem vétkezhetem Istenem ellen még akkor sem, amikor sok szenvedést átéltem már, de ezek között is velem volt az Úr. A kísértésre nemet mondom, szavaimat rögtön tetteim követik, utána pedig az Úrra bízom magam, hiszen akarata nélkül semmi sem történhet velem. Atyám, nincs olyan nap, hogy ne kellene szembe néznem kísértésekkel, a bűn lépten-nyomon kínálja önmagát, s a korszellem arra csábít, hogy azt tegyem, amit mások. Kérlek, adj világos látást, hogy még csírájában meglássam azt, ami gonoszság és bűn, hadd tudjam nevén nevezni és adj Uram bátorságot és erős hitet, hogy eltávozzak minden olyan helyszínről, lehetőségtől, ahol vétkezni lenne könnyű.

2010. ápr. 21. szerda – Konrád

Jelenések 2,10: Légy hű mindhalálig, és neked adom az élet koronáját.

Sokat idézett aranymondás ez a mai Ige. A sokat idézett és sokak által ismert ígéret ritkán gondoljuk végig, azt hisszük, hogy már mindent tudunk róluk. Talán sokan hallottuk már ezt az Igét úgy idézni, hogy megható volt, amikor megilletődve, mélyről jövő sóhaj kíséretében szinte suttogja valaki: légy hű mindhalálig, s mire a folytatást is elmondja, könny van a szemében. Ne értsük félre, bárcsak mindig és sok, sok Igét tudnánk valódi átéléssel, igazi lelki megilletődéssel idézni. Csak sokszor az a gond, hogy a sóhaj, az elérékenyülés csupán azt takarja, hogy nem is hiszünk benne, hogy valaha sikerülhet, nem is akarjuk már igazán, hanem egy óriási beletörődő lemondással idézzük a Bibliát. De szép, de nemes gondolatok, micsoda lelki mélység és magasság, óh, drága, jó Istenem, de kár, hogy az élet olyan cudar, s belőlünk is kiégetett már annyi mindent. De kár, hogy bár nagyon szép Ige, de nem lehet teljesíteni, de azért szép Ige marad. Valahogy ilyen és ehhez hasonló gondolatokat lehet megsejteni néha egy Ige idézésekor.

Amikor Jézus a mi egész életünket, de főként keresztyénségünket mintegy összefoglalva a sáfársághoz hasonlította, akkor ezt az egy követelményt fogalmazta meg a sáfárok iránt, hogy hűek legyenek. Mindig, végig, minden körülmény között. A jutalom kiosztásakor is ez hangzik el, a jézusi példázat szerint: jól vagyon jó és hű szolgám. A kérdés, vagy inkább az előbbi lemondás oka, hogy minden ember érzi, tudja és tapasztalja, hogy a hűség szinte lehetetlen emberi vállalkozás. Párját ritkítja a hűséges, életre szólóan hű házastárs, szinte csak a fanatikusok között található bizonyos elvek és meggyőződések iránti hűség. Emberek, gyengék, sebezhetőek, változók vagyunk, mindez befolyásolja hűségünket, vagy annak hiányát. Isten lehetlent két tőlünk, amikor halálig tartó hűséget kér. A hűség isteni tulajdonság, mi nem tudunk isteniek lenni. Olyan igazat mondott, aki így fogalmazott, hogy lehetetlen emberi erőkel istenivé válni, majd ekként folytatta, de lehetséges isteni

erővel igazán emberré lenni. Ebben is, úgy, mint minden másban csak Isten könyörülhet rajtunk. És ebben is, mint minden másban, amiben Isten cselekszik értünk és bennünk, nekünk is cselekednünk kell, akarnunk kell, vállalni is kell a hűséget. Induljak el ezen az úton, azzal a meggyőződéssel, hittel, hogy az Úr ezt kéri tőlem is. És nekem is ígéri az élet koronáját. Kísérjen ez az Ige a mai napon, és jusson sokszor eszünkbe azon gondolkodni, mit is jelent személyesen, hogy nekem adja az Úr az élet koronáját.

2010. ápr. 22. csütörtök – Csilla

Zsoltár 62,7: Csak ő az én kősziklám és szabadítóm, erős váram, nem ingadozom.

Akit szeretünk, azzal szívesen foglalkozunk. A gyermeket becézzük, kincsnek, aranyosnak, kedvesnek nevezzük. Hitvesünket is kedves szavakkal illetjük, alkalomadtán elmondjuk mennyire értékes, milyen sokat jelent a megértése, támasza, együttérzése, mennyire fontos ő nekünk. Barátainkat is értékeljük, hiszen mivé lenne az életünk, és hogyan sikerülne egy-egy helyzetből kikerülni, ha nincsenek igazi barátok. Valahogy ez is elárulja, kicsoda Isten nekünk, hogy mennyit foglalkozunk Vele. Ha tényleg fontos az Úrral való közösség, akkor biztos, hogy nem csak bajban és nem csak kéréseimmel keresem Őt. Aki kedves számomra, azzal szívesen vagyok együtt, arról szívesen beszélek, azt is elmondom, kicsoda Ő, mit tett az életemben, mennyi mindent csak Neki köszönhetek.

A kőszikla a maradandó és biztos alapot juttatja eszünkbe, s ennek akkor fedezzük fel jelentőségét, ha egyre inkább tapasztaljuk, hogy a világban nincs ehhez hasonló. Mennyi mindenben hittünk, ha csak az utóbbi évekről gondolkodunk is el röviden, pénz, hatalom, kapcsolatok, biztos és szilárd meggyőződések. Manapság, hogy egyetlen példát mondjunk, a sajtó tele van a vulkánkitörés következményeinek feltérképezésével. Arra senki nem gondolt, hogy a repülőket nem járnak majd néhány napig. Kiderül, államférfiak programja hiúsul meg, egyszerű emberek hónapok alatt elkészített tervei lesznek semmivé, de munkahelyek szűnnek meg, régiók élete változhat meg, mert termékeiket nem tudják eljuttatni a rendelőkhez. Minden arra épült, ebben a vonatkozásban, hogy a légi forgalom jól meghatározott menetrend szerint működik. Ez sem kőszikla, nem teljesen biztos. Isten Kőszikla, az Ő terveibe, akaratába nem jöhet semmi közbe, nincs Nála nagyobb hatalom. Erre lehet építeni, itt nincs ingadozás, bizonytalanság, változás. Napjainkban nagyon fontos az információ, főleg az előbb említett események során is mindenki szeretne sok információt tudni, hogy például meddig lesz légi zárlat, mikor indulhat és milyen irányba, van-e busz, vonat, más lehetőség, visszatérítik-e a jegyek árát, és sok minden mást is fontos lenne tudni. A Biblia is egy ilyen információ, a mai Ige által Isten közöl velem fontos tudnivalókat. Jó lesz Rá figyelni, hiszen Tőle hitelesen tudhatom, hogy hova álljak, mire számítsak, hogyan kerülhetek ki egy helyzetből, melyik a biztos hely, ahol gondviselés, oltalom, békesség lehet enyém. Ha Őt, az Urat elfogadom, felfedezem a Vele való élet szépségét, biztonságát, áldásait, egyre jobban fogok Benne gyönyörködni, és ezt az információt másokkal is meg akarom osztani, hívásként: Isten kősziklám, szabadítóm, oltalmam, Vele tudom csak elképzelni az életem.

2010. ápr. 23. péntek – Béla

4. Mózes 24,17: Csillag jön fel Jákobból, királyi pálca támad Izráelből.

Először azt jegyezzük meg, hogy ezt a próféciát Bálám mondja. Azaz hirdetheti Isten akaratát az is, aki nem prófétálni indult, hanem pénzt keresni Izráel megátkozásával. Isten azonban nem engedi meg az ő választott népe ellen ezt a gonoszságot, hanem csodát tesz Bálámmal. Az történik ugyanis, hogy az

átkot nem tudja elmondani, ehelyett Isten megnyitja szeméit a látásra, a prófétálásra, az Ő Szent Lelkét adja Bálámnak, és így születik a Biblia egyik csodálatos látomása, a Jézus Krisztusról szóló jövendölések egyik gyöngyszeme. Amint maga mondja, leborulva, de nyitott szemekkel. Bálám Jézus Krisztusról jövendöl, azt hirdeti, hogy Ő olyan lesz, mint egy feltűnő csillag az égen. A Jelenések könyvében maga Jézus önmagát fényes hajnalcsillagnak nevezi. A csillag az elérhetetlen dicsőséget juttatja eszünkbe, az új csillag pedig az új hajnalt, az új lehetőséget. Jézus Krisztus új életet hozott, az Ő második eljövetelkor pedig új korszak köszönt be, melynek dicsőségét még elképzelni is lehetetlen számunkra. Előretekintünk, Isten kijelentését, ígérteit igaznak fogadjuk el, és mivel nem kételkedünk ennek bekövetkeztében, már mostantól várjuk az új hajnalcsillag feltűntét, a mi URunk érkezését. Ő királyként fog megjelenni és uralkodni az övével együtt. Jézus szavai jutnak eszünkbe: sok próféta és igaz kívánta látni, amit láttok, de nem látták, és hallani, amit hallotok, de nem hallották. Sok próféta és igaz nem kapta meg a látás és hallás ezen ajándékát, és kegyelemből megkapta néhány halász, vámszedő, egyszerű ember. A hajnalcsillag látását pedig megkapta ez a nem túl szent előéletű próféta. Mit mondunk mindezekre. Talán mindenekelőtt azt, hogy annyi mindent kaptunk mi is érdemtelenül, Isten kegyelméből. Az, hogy hiszünk a kijelentésben, hogy igaznak fogadjuk el Isten csodálatos próféciáit, az, hogy lelki látással és szívbéli reménységgel várjuk a Király eljövetelét, ez mind Isten ajándéka. Ez a látás állítson meg minket földi kincsek utáni törtetésünkből, és tanítson meg minket URunk a mennyei örök kincsek keresésére. Jövel, URunk Jézus.

2010. ápr. 24. szombat – György

Apostolok Cselekedetei 2,39: Mert tiétek ez az ígélet és gyermekeiteké, sőt mindazoké is, akik távol vannak, akiket csak elhív magának az Úr, a mi Istenünk.

Péter a Szent Lélek kitöltésének ígéletéről mondja ezt, hogy ez az ígélet kire is érvényes. Ezzel egy fontos kijelentést mond az apostol pünkösd-i prédikációjában, azt tudniillik, hogy Isten ígérétei nem csak egy alkalommal, egy emberre vagy egy népre érvényesek, hanem az Ő ígérétei érvényesek lehetnek többször, többekre is. Nyilván, óvatosan kell ezt értelmezni, semmiképp nem általánosítva, nem úgy, hogy akkor minden ígélet, minden emberre, minden feltétel nélkül. Nem erről van szó, de Péter mégis azt mondja, hogy például a Lélek kitöltését Isten megígérte, ez bekövetkezett az első pünkösdkor, de nem egyszeri esemény csak, hanem ez az ígélet valóra válik újra és újra az elhívottak életében. Ez nekünk, mai keresztyéneknek csodálatos lehetőség, óriási kegyelem. Isten a Szent Lélek ajándékát adja az elhívottaknak, minden időben. Ez ugyanaz a Lélek, mely kitöltetett az első pünkösdkor Jeruzsálemben. Érdemes megnézni, hogy ez a Lélek miként alakította át a tanítványok életét, hogyan vezette őket, milyen áldást jelentett mindennapjaikra. Isten Lelke ma is ugyanazzal a hatalommal cselekszik. A mi életünket is újjá teszi, megszenteli, elindít a szolgálat útján.

Nemsokára pünkösd ünnepe lesz. Olyan fontos lenne, hogy ne emlékűnnep legyen a pünkösd. Húsvét sem emlékűnnep, hanem a feltámadás diadala, a Feltámadott győzelme, Vele való ünneplés, Aki él, és örök életet szerzett nekünk. Minden földi személy vagy esemény felidézése, megünneplése egy emlékűnnep. Emlékszünk arra, ami történt, vagy amit valaki tett, amit alkotott és beszélhetünk évszázadokig való hatásáról. De nem találkozunk vele, nincs dialógus és nem ismétlődik meg ugyanaz az esemény ugyanolyan módon. A húsvét a Feltámadott ünnepe, aki él, a pünkösd a Lélek kitöltésének ünnepe, aki bennünk él, velünk van, nekünk is ígérte Őt az Atya. A legcsodálatosabb díszekkel, legmodernebb fényekkel és legdrágább ajándékokkal megünneplelt karácsony, vagy húsvét is üres és hiábavaló Jézus nélkül. A Lélekről beszélni, vagy a Lélek kitöltését ünnepleni Lélek nélkül egyenesen értelmetlen. Jó Atyám, olyan csodálatos ígéréteid vannak az Írásban. Segíts felfedeznünk,

hogy érthetetlen szeretettedből és csodálatos kegyelmedből ezeket az ígéreteket nekünk is adtad, rajtunk is beteljesítetted, minket is kiválasztottál. Áldott legyen mindezért szent Neved.

2010. ápr. 25. vasárnap – Márk

Zsidók 13,2: A vendégszeretetről meg ne feledkezzetek, mert ezáltal egyesek - tudtukon kívül - angyalokat vendégeltek meg.

Nagyon valószínű, hogy Ábrahám volt az, aki tudtán kívül angyalokat vendéglátott meg. Noha mi erélyiek úgy tudjuk, hogy az erdélyi vendégszeretet híres, közismert, ennek az ígéretnek alapján és Ábrahám történetének alapján vannak kérdéseink, nehézségeink. Mert azt még mi is nehezen tudjuk elképzelni, hogy vadidegen áthalad kapunk előtt, mi pedig borjút vágassunk és ebédig marasztaljuk a vándort. Hiszen ma nincsenek is ilyen vándorok. Ma szinte mindenki átvágat autóval az országúton, van olyan, hogy időhiány miatt hetekig meg sem állunk barátaink, rokonaink kapujánál, mert nem érünk rá. A másik kérdés pedig, ha a vendégszeretetről beszélünk, hogy kik a vendégeink. Egyre kevesebb alkalommal megyünk egymáshoz, egyre ritkább a vendéglátás. Akkor itt és most mit jelent ez az íge, mert minden bibliai íge ehhez a kérdéshez vezet végső soron minket, hogy ma, nekem ebből mit kell megértenem és mit kell cselekednem. Más az is nyereség, ha elgondolkozok róla, ha keresem az üzenetet. Minden első olvasásra nehezen érthető íge ezt a lehetőséget kínálja, hogy forgassuk elménkben, keressük a megfejtését, még többet imádkozzunk világosságért az Úrtól.

Gondolatainkat elindíthatja, ha arra gondolunk, az elmúlt esztendőben kinél voltunk vendégségbe és kik voltak vendégeink. Mi volt az első reakciónk, amikor szívünkhöz közel álló személyek jelentkeztek be, és hogyan reagáltunk, majd hogyan fogadtuk azokat, akik nincsenek annyira közel szívünkhöz. Utasítottunk-e el lehetséges vendégeket, valós okok miatt, vagy miért és hogyan. Kik lehettek volna még vendégeink, kevés akarattal, kis erőfeszítéssel. Kiket tervezünk meghívni magunkhoz a következő időben. Hogyan fogadnánk, ha a gyülekezet vezetői kérnének meg, keresztyénségünk nevében, hogy egy nagyobb csoport néhány tagját vendégül lássuk. A kérdések sora tetszés szerint folytatható, a lényeg az, hogy jobban felismerjük eddigi helyes, vagy hiányos vendégszeretetünket, és Istenünk építse szívünkbe minden atyafi iránti szeretetünket, akkor is, ha ez konkrétumokban valósul meg. Adjon az Úr indítást, mint Ábrahámnak, az önzetlen, tiszt szívből fakadó vendégszeretetre.

2010. ápr. 26. hétfő – Ervin

Ézsaiás 45,23-24: Elöttem hajol meg minden térd, rám esküszik minden nyelv, és ezt mondják rólam: Csak az ÚRnál van igazság és erő!

Az Úr, a Bibliában önmagát kijelentő, Fiában, Jézusban hozzánk közel jövő Isten az egyetlen valóságos Isten. Minden más Isten, függetlenül attól, hogy ki, mióta, kinek hirdeti, nem valóságos Isten. Ma egyre több ilyen kitalált isten van, sokan hódolnak nekik. Isten azt ígéri, hogy eljön az idő, amikor kiderül a végső igazság, és mindenki elismeri az egy igaz Istent. Őelőtte fog hódolni mindenki, csak Őt fogja vallani igaz és erős Istennek minden nyelv. Nem egyetemesen, de egy kevés időre volt a bibliai időben többször olyan nép, vagy voltak népek, akik elismerték, hogy Izráel Istene a hatalmasabb, vagy az egyetlen hatalmas Isten, Ő az egyetlen élő Úr. Ez akkor történt, amikor Isten nyilvánvalóan és hatalmasan beavatkozott népe életében, ezt a beavatkozást a földi emberek mindig csodaként élik meg. Általában Isten szabadítása, vagy népének adott győzelmei esetén következett be az elismerés, a térd és fő hajtás. Szinte mindig kényszeredetten, legyőzötten, vagy esetleg csak ámulattal mondták ki, hogy az Úr az Isten. Időnként pedig maga Isten népe is elpártolt az ő Urától, és amikor bajba

került, bűnbánattal és szégyenkezve kényszerült ismét Isten segítségét keresni, bevallani saját hűtlenségét és kérni, hogy az Úr bocsásson meg, segítségével szabadítsa meg népét. Ilyenkor Izráel is hitvallásként mondta: csak az Úr igaz és erős, Őt akarják szolgálni, jelképesen térdhajtással is. Kényszerből, szükségből, kudarc után vagy legyőzve lehet vallani, hogy az Úr az Isten. Lehet, de nem ez az igazi. Jézus nevére is egyszer minden térd meghajol, a föld minden nemzetsége látja majd Őt, azok is, akik átszegezték kezeit, csak sokaknak ez a felismerés és hódolat későn jön.

Isten gyermekei nem kényszerből, nem kudarcaik után, nem csak majd egykoron, hanem ma, minden nap, örömmel, hálaadással vallják: Jézus az Úr, Isten az egyetlen igaz és erős Isten, Fiában nekünk Atyánk. Mi tudjuk ezt, és örömmel valljuk, hogy a mi Istenünk valóban igaz Isten és hatalmas Úr, mi életvitelünkkel is, meg szavainkkal, imáinkkal, dicséreteinkkel is Őelőtte hajtunk térdet és fejet, Őt imádjuk szívünkől fakadó hódolattal. Nekünk örömteli üzenetet jelent hallani, hogy egyszer mindenki számára nyilvánvaló lesz, hogy egy igaz Isten van, a mi URunk. És nyitott szívvel figyelünk ma Istenre, hogy megértsük, mikor és hogyan szeretne minket is abba a szolgálatba állítani, mely által az Ő Lelkének erejével hirdetjük, hogy Ő az igaz Isten, azért, hogy minél többen már ma is örömmel, egykor pedig örökké tartó boldogsággal imádják az Urat.

2010. ápr. 27. kedd – Zita

Apostolok Cselekedetei 7,48: A Magasságos azonban nem emberkéz alkotásaiban lakik.

Dávid templomot akar építeni az Úrnak, Salamon felépíti a jeruzsálemi templomot. Isten pedig arra figyelmezteti őket, hogy ne legyen téves gondolata királynak és népnek, ne gondolja bárki, hogy ha van templom, akkor Isten ott és csak ott tartózkodik. Mi ugyan Isten házának hívjuk a templomot, mert abban az épületben gyűlünk össze istentiszteletre, és amikor ketten-hárman az Ő nevében együtt vagyunk, hisszük, hogy Isten velünk van, hallja imáinkat, dicséreteinket, megszólít az Ige által minket. De a templomra nekünk van szükségünk, hogy legyen egy hely, ahol megélhetjük a közösséget, ahol nem ázunk és nem fázunk, egy hely, ami azért szent, mert nem használjuk más célra, mint Isten tiszteletére. Lassan azonban a mi gondolatainkban is helyet kap az a téves feltételezés, hogy Isten a templomban van. Mert mi ott Vele voltunk, de hétköznapi életünkbe egyre kevesebbet vagyunk Vele, a belső csendes szoba sokszor nem létezik, talán annyira nem is akarjuk, hogy Isten mindig, mindenütt velünk legyen. Vannak dolgok, pillanatok, mikor zavarba jönnénk, ha valaki figyelne, főleg olyan valaki, aki még gondolatainkat is olvassa. Valahogy jó az, hogy van templom, ott az Isten, de életünk nagyrészt a templomon kívül történik, és hetente, vagy ritkábban aztán a templomban keressük a megnyugvást vagy a segítséget. Isten azonban nem lakik a templomban! Sem semmi emberi alkotásban. Sem szobrokban, sem szerencsetárgyakban.

Nagyon nehéz elképzelni azt, ami végül is meghaladja emberi értelmünket és képzeletünket is. Ez pedig Isten, aki a teremtett világ fölött van, de abban is. A tudósok még abban sem egyeztek meg, hogy világunk véges, vagy végtelen. Manapság is jelennek meg tudományos írások, ahol azt a feltételezést fogalmazzák meg, hogy az univerzum mérete talán sokszorosa annak, amit eddig hittek és leírtak, elfogadtak, hogy ennek tágulási sebessége is téves volt, újra kellene számolni. Az ember még mindig rettenetesen keveset ismer a világmindenségéből. Az Írás pedig azt mondja, hogy az egész, beleértve a feltételezett milliárdnyi fényévek távolságából kapott jeleket is, mindent Isten teremtett, tehát Ő ezeknél nagyobb, és fölötte van mindennek. És mégis, a földön levő embert számon tartja és gongját viseli. Sőt üdvösséget készített neki. Csak ne gondolja ez a porszemnyi ember, hogy megismerheti Isten teljes alkotását, és azt se, hogy ezt az Isten templomokba zárhatja,

létét megfejltheti és korlátozhatja. A templomban, a közösségben találkozhatunk teremtőnkkel. De Vele élhetünk életünk minden pillanatában, a Vele való közösség állandó kell legyen az Ő gyermekeinek életében. És ahol Ő van, ott a templom. Ma nálunk templom kell legyen. Nem emberkéz által épített templom, hanem a Lélek által megszentelt életek közösségének temploma.

2010. ápr. 28. szerda – Valéria

4.Mózes 6,25: Ragyogtassa rád orcáját az ÚR, és könyörüljön rajtad!

Világosítsa meg az Úr az ő orcáját te rajtad, és könyörüljön te rajtad – így ismerősebb sokunknak ez az ige, hiszen évtizedekig ebben a formában hallottuk minden vasárnap a templomi áldást. Nincs szükség sok magyarázatra, egyszerűen ki kell állni a napsütésre, hogy betöltsön a napfény, a meleg, a dicsőség. Isten ragyogásának áradását kell Tőle elfogadni. Mert az áldás hangzott, hangzik, az Úr kegyelme még ma is tart. Mi pedig az ének szavaival is kérjük: Jézus ragyogj, töltsd be szent égi fényvel éltünk, szívünk tüzét, kérünk, gerjeszd fel. Ha pedig Isten kegyelmét, áldását, fényét kérjük, Ő pedig ígérte ezeket nekünk, akkor igazán csak arra van szükség, hogy fogadjuk is el. Azt tapasztaljuk, hogy a napfényt és a Nap melegét semmi nem pótolhatja. Bármilyen magas hőmérsékletet is érnének el fűtéssel, messze nem hasonlítható azzal, amikor, főleg ilyenkor tavasszal kisüt a Nap, és valósággal átjárja egész testünket a Nap melege, jobban melegít bárminél. Nem pótolható a fénye sem, akármilyen modern fényforrásokat is találna ki az ember. És nem tudom megmagyarázni, hogy miért van ez így, de tapasztalatból tudom. És az is csak tapasztalatból tudható, Isten gyermekeinek az életében, hogy milyen csodálatos áldás, békesség, öröm árássa át egész lényünket, teljes valónkát, mikor ránk mosolyog az Isten. Amikor Ő ránk tekint, és megéri a hívó, hogy Isten melege és fénye mindenre elégséges, ezek mellett minden földi cél, gazdagság, érték eltölpül és jelentéktelen lesz, mert ránk ragyog Isten dicsősége. Milyen szomorú, hogy ma már nagyon sok épületben, irodaházakban, bevásárlóközpontokban, más helyeken is teljesen kizárták a napfényt, és csak mesterséges világítás létezik. Nappal van, de az emberek nem érzik a nap melegét, nem látják annak fényét. Ilyen sokszor az életünk. Isten ragyog, áldása, fénye, kegyelme áradna életünkre, de mi nagyon sietünk, foglaltak vagyunk, élünk neonfénynél.

Tavasza van, melegen süt a nap. Szánj rá időt, hogy befogadd fényét, melegét. Még tart a kegyelem ideje. Árad az áldás, a szeretet és béke keresi életed, a dicsőség és kegyelem betöltené életed. Csendesedj el, legalább pár percre, és fogadd el Isten csodálatos ragyogását. Kérlek, engedd, hogy Isten boldoggá tegyen.

2010. ápr. 29. csütörtök – Péter

Márk. 5,34: Ő pedig ezt mondta neki: „Leányom, a hited megtartott téged: menj el békességgel, és bajodtól megszabadulva légy egészséges.”

Nem értjük félre Jézus szavait, tudjuk, hogy Isten tart meg minket. Ennek az asszonynak a hite pedig Jézust Istennek tartotta. Másként nem tette volna azt a képtelenséget, hogy ruháját érintve keresse a gyógyulást. Ez legalább annyira képtelenség, mint az, amikor Mózes azt mondta a kígyóharapás következtében szenvedőknek, akiknél a kígyó mérge terjedt a szervezetben, és csak úgy lehetett volna gyógyulni, ha valamilyen módszerrel eltávolítják, kiszívják a testből a mérget, vagy ellenszert adnak be, nekik tehát azt mondta Mózes, nézzenek egy irányba. Nézzenek az érc kígyóra, és meggyógyulnak. A tudós ilyenkor a Mózes elmezavarát keresi, a hívó meggyógyul hit által. Ez az asszony is a gyógyulást keresi, zaklatott szívvel, rejtőzve, szégyenkezve, és bizonyára belefáradva

évekig tartó gyógyulásért való törekvéseinek sorozatos kudarcaiba. Közbe elvesztette vagyonát, ráment a gyógyszerekre, orvosokra, elveszthette reménységét, talán barátait, szeretteit is. Jézus egy mondatban legalább négy csodálatos kijelentést tesz, melyekkel sokkal többet ad ennek az asszonynak, mint a testi gyógyulást.

Leánynomnak szólítja, érezzük ebben az elfogadást, a közvetlenséget, a lelki közelséget. Nem vagy kirekesztett, nem vagy senkinek sem kellő, hanem Isten Fia családtagként tekint rád. Minden nap új örömet és megújult életszemléletet jelent, ha tudatosítjuk, hogy Isten gyermekei vagyunk. Aztán Jézus látja ennek az asszonynak a hitét, amikor a tömegben mások nem látták a gyógyulást kereső kezét sem. Ezzel Jézus tudtára adja, hogy ismeri lelki világát, és ismeri életét a maga egészében. Aztán Jézus azt mondja neki, hogy most már elmehet, mégpedig békességgel. Talán a testi egészségnél is jobban hiányzott az életéből a békesség. Nagy csoda elfogadni ezt Jézustól. És végül a testi egészséget is megadja Jézus, hogy teljes legyen ennek az asszonynak a helyreállítása. Mondhatni, kis gesztus, egy kinyújtott, kereső, reménykedő kéz, és nagy eredmény, testi és lelki áldás. A kereső kéz Jézus szerint a hit gesztusa volt. Legyen mai feladatunk gondolkodni, mit jelent ma kinyújtani a kezem hittel, hogy életem legnagyobb kérdései megoldást találjanak Jézusnál.

2010. ápr. 30. péntek – Katalin

Jeremiás 20,9: Azt gondoltam: nem törődöm vele, nem szólok többé az ő nevében. De perzselő tűzzé vált szívemben.

Az Ige mai szolgálói gyakran hivatkoznak erre az igére, mellyel küldetésüket példázzák, adja az Úr, hogy valóban így legyen, főleg az igevers gyakran idézett második mondatára nézve. Jeremiás esetében egy nagyon őszinte vallomást olvashatunk. Leírja, hogy értelmetlennek találta szolgálatát, eredménytelensége miatt abba akarta hagyni az Ige hirdetését. Bárcsak megfelelő hittel, Istenhez való ragaszkodással tudnánk ennyire őszintének lenni. Mert bizony ma eredménytelenebb, mint valaha az Ige hirdetése, úgy érzi nagyon sok lekipásztor, és nem csak ők. Időnként, például bizonyos évfordulók alkalmával készítünk egy kis számadást. Ebben ott van, hogy egy évben, vagy öt-tíz év alatt elhangzik egy igehirdető szájából több száz prédikáció, üzenet. És szeretnénk, ha lenne gyümölcse, ha nem is az első pünkösöd méreteiben, de legalább a közösségeink lelki életében, az egyháztagjaink egymáshoz, és főként Istenhez való viszonyában keressük, néha nagyítóval is a jeleit annak, hogy nem volt hiábavaló. És néha elkeseredünk, talán megfogalmazzuk azt is, hogy nincs értelme folytatni. Minek, kinek? Többet nem is kellene hirdetni az Ő akaratát, üzenetét. Jeremiás viszont, ugyanúgy, mint Pál, és talán kimondatlanul, vagy leíratlanul, de Isten minden elhívott szolgálója nem tudja megszüntetni a belső elhívást. Olyan ez, mondja, mint a tűz, mely belülről lángol, nem lehet megállítani. Jaj nekem, mondja Pál, ha az evangéliumot nem hirdetem. Így végzett Isten az Ő üzenetének soráról és az Ő szolgálóinak feladatáról, hogy nem emberi akaratból, nem eredményesség függvényében, nem emberi képesség szerint, hanem a belénk helyezett belső tűz hevétől fellángolva kell hirdetni az Igét. És ez nem csak lekipásztorok feladata, mint ahogyan a bennünk lakozó Lélek tüze sem valamilyen földi pozíció függvénye. Minden keresztyénnek szólni kell az Úr nevében, hirdetni kell az örömezenetet. Azért, mert erre indít Isten Lelkének tüze. Atyám, ma is segíts arra, hogy ne a magam véleménye szerint ítéljem érdemesnek vagy értelmetlennek Neved hirdetését, hanem add nékem, nekünk a Lélek tüzét, hogy minden napunk legyen pünkösöd, minden beszédünk pünkösdi. Jövel Szent Lélek Isten.